



Parviz Salimi



Dema Parvîz Selîmî heft salî bû, leşker hatin, ferd û cîranên malbatê qetil kirin, da dû her kesî û mal hilweşandin. Malbata Selîmî kurd in û ji ola Yarî ne. Tevahiya malbata mezin neçar ma ku birevin Iraqê û li wir 19 salan li kampeke penaberan asê man. Parvîz bi Xaça Sor û Neteweyên Yekbûyî yên ku li kampê dixebitîn re têkildar bû. Ev bû rizgariya wî û malbata wî, yên ku bûn penaberên kotayê û di sala 1999 de hatin Norwêcê. Parvîz niha li Xaça Sor a Vikenê dixebite.

- ***Em kurd in û xwedî dînê “xelet” in. Jiyana me li Îrana Xumeynî du qat dijwar bû. Û dema ku em hatin Iraqê jî baş nebû, dibêje Parvîz***

Paşê kêfxweşiya min heye ku ez pêşwaziya Parvîz Selîmî li studyoya xwe bikim.

Gelek spas, xweş.

Erê, pir kêfxweş im ku hûn dikarin werin. Rêyek dûr e, ji ber ku hûn li vir li Drammen dixebitin, lê li Hønefoss dijîn. Parvîz, ez te ji mêj ve nas dikim. Ne pir caran em hev dibînin, lê me hev dît ji ber ku hûn hem di xebata diyalogê de hem jî di nav Xaça Sor de mirovekî çalak î. Hûn dikarin bi kurtî bibêjin ku hûn niha li ser çi dixebitin?

Pêşî divê ez ji bo axaftinê spasiya we bikim. Ez difikirim ku tiştê ku we bi paşnavên hindikahiyên cihêreng kir pir girîng bû. Wek tu dibêjî navê min Parvîz Selîmî ye. Ez 48 salî me, bi eslê xwe Kurdekî Îranê me. Dema ku rejîma Xumeynî mala me şewitand û gelek ji malbata min kuştin, ez hêj heft salî bûm. Yanî ez di sala 1979an de ji Îranê koçî me. Weke ku hûn dipirsin, çend hebên min hene, lê cîhê karê min li ofîsa navçeya Xaça Sor a Vikenê ye û ez bi karê koçberî û mirovî re dixebitim. Wekî din, ez di gelek rêxistinên dilxwaz de çalak im.



Berî hatina te min hinekî li google geriya, û tu jî dizanî ku tu ji aliyê siyasî ve çalak î? Min di Ringerike blad de dît, ku tu di çend gotaran de xuya dikî û ji SV diaxivî, bi qasî ku min fêhm kir.

Just rast. Sedema ku ez difikirîm ku li Norwêcê hinekî di siyasî de çalak bim, li gorî ezmûna min ev e ku ger hûn ê pirsgirêkan çareser bikin, wê demê divê ew bi siyasî re derbas bibe. Wekî din, ez li vir, li Norwêcê, ji siyasî ne ewqas dilxwaz im. Tiştê ku ez jê hez dikim aştî, diyalog û çalakiya mirovahî ye.

Ji ber ku hûn niha ew qas taybetî jî li ser sedema trajîk a ku hûn li vir in, pevçûn, şer û heta ku hûn neçar bûn birevin jî, ez difikirim ku dê baş be ku hûn hinekî bêtir li ser bajarê xwe bibêjin. Dema ku hûn mezin bûn, heya ku hûn neçar bûn bar bikin, ew çawa bû?

Bi rastî cihê ku ez li Îranê jiyam, ew der herêma kurdan bû. Bextê min bû, berî du rojan, min fîlmek ji cihê jidayikbûna xwe girt, ji kesekî ku ez nas dikim, ew li vir li Norwêcê bû, soz da min ku ez biçim cihê jidayikbûna xwe, û paşê filman bigirim, paşê ji min re fîlm û wêneyan bişînim.

Dibe ku em bi wê sohbetê re filimê biweşînin?

Erê, ez dikarim ji we re bişînim.

Li wir çi tê gotin?

Navê wê Koçbaşî ye. Ew herêmek bêhempa, pir xweş bû. Tiştê ku li wê deverê tê bîra min ew bû ku malbata min, an bavê min, ji bo ku li cihê jidayikbûna min ava bibe, pir xebitî. Li cihê jidayikbûna min me jiyaneke pir aram û aram derbas kir. Hûn dikarin bêjin herêma ku em lê dijîn ji %60ê wê herême xwediyê me bûn. Xwezaya mezin. Her tiştê me hebû.

Li gorî deryayê çiqas bilind e? Herêmek çiyayî ye?

Herêmeke çiyayî ye. Ji bilî vê, çandiniya bavê min jî hebû. Wê demê ev tê wê wateyê ku me her tişt hebû. Bavê min bi ajalan re mijûl dibe, di heman demê de zebeş diçîne, her weha me cotkariyek pir xweş hebû ku me bi vê yekê re ceriband, her weha em dikarin tiştan bifroşin.

Tu ew qas mezin bûyî ku te dikaribû alîkariya karê çandiniyê bike?

Ne. Lê em donzdeh xwişk û bira bûn. Şeş xwişkên me hene, paşê şeş birayên me hene. Yanî malbateke me ya mezin heye. Di demên berê de jî malbat li hev dinêrîn. Bê guman ji ber vê yekê bavê min dixwest ku malbatek mezin hebe, ji ber ku her kes dikare alîkariya hev bike.

Em dikarin paşê bêtir li ser wê, li ser şert û mercên çandî biaxivin. Ez difikirim ku ew kêfxweş e ku meriv li ser pratîkan bibihîzin, li ser cîhê, ew çawa bû, we ew çawa wekî kurikek piçûk dît.

Weke kurikek piçûk ez nikarim serpehatî û lîstikên kêfê yên ku min li cihê jidayikbûna xwe hebûn ji bîr bikim. Bi xwezayê re, bi taxê re, bi malbatê re. Ya ku ji bo min pir girîng bû ew bû ku ez xwe ewle hîs dikim. Min jî hîs kir ku ew herêma min e. Kes nikare vê yekê ji min bigire.

Ew gund bû?

Gundek bû.

Li wir çend malbat dijîyan, hûn difikirin?

Bi rastî, li gorî tê bîra min, nêzîkî 25 malbat hene. Her malbatek ji pênc heta deh kesan pêk tê.

Li wir dibistanek hebû?



Erê, di dawiyê de . Pir baş tê bîra min, cara yekem, dema ku me li mala xwe mamoste girt, paşê zarokên gund dest bi hatin û fêrbûnê kirin û bi me re çûn dibistanê. Lê di dawiyê de, dema ku tevahiya gund serlêdan kir, me dibistanek wergirt. Min bi xwe dest bi pola yekem kiribû, û paşê di nivê pola yekem de bû, dema ku rejîma Xumeynî hat û mala me şewitand, û piştê gelek malbatên min kuştin, lewra em neçar man ji welatê xwe koç bikin. Iraq.

Ev bi rastî dramatîk e. Pola yekem, ev tê wê wateyê ku hûn heft salî bûn?

Ez hema heft salî bûm, di nivê pola yekem de.

Hûn vê yekê bi dîtîne, bi serpêhatiya kurikek piçûk, mîna we wê demê, bi bîr tînin. Em ewqas şer û belengaziyê li derdora xwe dibînin, lê ger hûn ragirin, hûn dikarin hinekî ji me re behsa çi qewimîn bikin?

Weke tu dibêji min gelek şer, nefret û gelek pevçûn dîtî. Ji serpêhatiya min a zaroktiyê, mezinan û yê ku hatiye welatekî aram wek Norwêcê: Ez nafikirim ku pevçûn û şer pirsgerêkan çareser bike. Di ezmûna xwe de ez dikarim bibêjim ku diyaloga 100 salî ji saniyeyek şer çêtir e. Ew ezmûna min e. Çima ez dikarim bibêjim? Bifikirin, ji sala 1979-an heta niha, ez reviyam, û paşê her tim şer hebû. Ji ber vê yekê şer li Rojhilata Navîn didome. Nîşan dide ku ti pirsgerêk çareser nekiriye. Bi ser de jî, şer her dem bêewlehiyê çêdike, û bi ser de jî çend bîranînan diafirîne, yê ku ez nikarim ji bîr bikim. Mesela ez ji bîr nakim dema eskerên Îranê çek hildan ser sînga diya min û gotin mêrê te li ku ye? Li ser vê yekê bifikire, ku zarokek ku 7 salî ye, û paşê ji nişka ve gava ku hûn li herêmek aram dijîn, û paşê leşker bi çekan, û bi vî rengî bi her tiştî re werin, û xanî bişewitînin, û wusa ew tişt, ji bîr kirin zehmet e. . Û dû re tiştêkî din ku ez nikarim ji bîr bikim, ku ez û birayê min ê ji min mezintir bû, ev nêzî du hefte ye ku me têkiliya xwe bi dê û bavê xwe re qut kiriye. Ji ber ku dema şer li herêma me dest pê kir, alozî derket. Em ji malbata xwe dûr bûn.

Diviya bû ku hûn birevin - birevin..

Revîn, birevin. Ji ber ku hatin, bi tankan, bi balafiran, bi helîkopteran, ne bi balafiran, bi helîkopteran êrîştî me kirin. Hûn dibînin, ew pir kaotîk bû, û paşê em neçar bûn ku ji wir birevin.

Di çiyayan de diherike...

Baş tê bîra min ku cara ewil ew dayîk, ji ber ku bav nikare li gund be, heta leşker neyên, paşê li çiyê bûn, xwe veşartibûn.

Gelo ev yek bû, hûn dibêjin devereke aram bû, lê em dizanin ku doza Kurd, yan jî neteweyê Kurd ji bo bidestxistina şer kiriye ... Gelo bi çi awayî rexnegir bû?

Li ser vê yekê bifikirin. Hema piştî ku ez mezin bûm, û paşê hatim Norwêcê, min digot qey bavê min ê belengaz, cotkariyek wî heye. Ji ber vê yekê ew di vê yekê de bêguneh bû. Neçûye dibistanê, nexwendewar bû, ne wisa? Û paşê piştî ku ez bi wî re li Norwêcê peyivîm, ew bi siyasî re eleqedar nabe. Dixwest aramî hebe û xwest bijî û paşerojê baş ji zarokên xwe re hebe. Ji ber ku ev tê wê wateyê ku, ji aliyê min ve, ez bawer dikim ku em bêguneh bûn. Çi hat serê me, çi hat serê me, çi hat serê me, ez nizanim çima hat, lê ez wisa difikirim ku, bavê min ne ewqas siyasî bû. Lê ez dizanim çima hatine û me bombe kirine, yan jî li dijî me kirine, ji ber ku bêguman em kurd bûn. Û paşê ya ku pir û pir xeter e ew e ku em ne misilman bûn, em olek din bûn ku jê re dibêjin Yarî.

Erê tam. Ji ber vê yekê du tişt hebûn. Du tişt hene. Hem kurdî, hem jî oleke din ku ...

Erê, ew bû. Û wê demê zarokên ku di şer de dijîn, hûn dikarin hêzdar bibin, lê, bihêztir, hûn çawa bi hêz dibin, ku hûn pir xilas bûne. Lê belê, lê belê, ji aliyê psîkolojîk ve, em vê yekê ferq nakin, lê mîna

Veguhastina (AI Whisper vekirî), danûstendinên Ypsilon, episode 146. Bi baldarî ji hêla Ivar Flaten ve hatî verast kirin. Wergera ji Norwêcî bo Kurmancî ya Google Translate. - rûpel 3



dema ku ez bi te re dipeyivim, û paşê ez dibînim ku ez nikarim wan tiştan ji bîr bikim, hin tişt hene ku hûn her gav têne bîra we, rast e, ew e. Ji bo zarokan ne baş e. Ew qet naçe, her weha ji bilî wê yekê ku hûn di şer de çend tiştan dikişînin wekî ku ez du hefte ji dê û bavê xwe dûr ketim, ne hêsan e. Mîna heft salî, li ser çiyayan, tu nizanî çawa biçî, bi ku ve biçî, rast,...

Tu li revî, bi tena serê xwe, tu û birayê xwe.

Ez û birayê xwe, ew ji min mezintir bû.

Li ser birayên din çi?

Xwişk û birayên din ew bi diya xwe re bûne. Ê paşê di dawiyê de, paşê bavê me dît. Lê ew çîrokek pir û pir dirêj bû. Ger tu bixwazî ez dikarim ji te re bişînim.

Lê ji min re bêje.. Tu ji ber hatina leşkeran reviyayî, demeke dirêj bi tena serê xwe li çiyayan, berî ku hûn dîsa li hev bicivin, lê paşê hûn bi hev re reviyay û çûn Iraqê.

Erê rast e. Mala xweş a ku bavê min çêkiriye, bi kevirên çiyayan, ku diya min ji me re dibêje, bavê we ji bo ku li vir çêbike, ewqas ked daye. Wî xaniyên sê qatî bi kevirên herî xweş çêkirine, kevirên herî baş ên wê deverê hene. Ê paşê piştî leşkerên ku hatin, her tişt şewitî. Piştî ku em reviyay çiya, wan hemû tişt şewitandin. Ev hemû xera kirin. Ji ber vê yekê cihê me yê ku em lê bimînin tune bû. Ger em vegeyîyana, wê demê em ê biçûya girtîgehê, an jî teqez dê bavê min bihata îdamkirin, ev jî wisa ye, ji ber ku kesek vegeyîyaye, pirsgerêkek wan heye. Ji ber vê yekê gelek ji malbata min a nêzîk hatine kuştin an îdamkirin. Ji ber vê yekê çareya me nema, em neçar man birevin Iraqê.

Bifikirin, hatina welatekî ku tu bi zimanê xwe nizanî, her tişt cuda ye. Çand, her tişt cuda ye. Dema ku em hatin Iraqê, gelek pirsgerêkên me hebûn. Pirsgerêk çi ye? Pirsgerêka yekem ku ji bo me pirsgerêkek mezin e, ol e. Ew misilmanên sunnî ne, lê em oleke cuda bûn. Divê em ji bîr nekin, li seranserê Rojhilata Navîn, ya ku hûn çawa bijîn diyar dike Şerîet e. Ne siyaset e, Şerîet e ku biryar dide ku hûn çawa bijîn.

Şerîet, yanî Misilmanên dîndar, rêber in, yê ku biryar didin.

Ji bilî wê yekê ku em li Iraqê kurd bûn û ji bilî wê yekê ku em Îranî bûn. Bifikirin, di wê heyamê de ji sala 1979an heta ku şerê bi Iraqê re destpêkir, gelek tişt qewimîn. Dema em li Iraqê dijiyan, ol pirsgerêkek mezin bû. Ji bilî destpêkirina şer di navbera Îran û Iraqê de, pirsgerêkeke din jî heye. Dibêjin, baş e, niha hûn li dijî me Îranî ne. Piştî di navbera Iraq û Kurdistan de şerekî biçûk dest pê kir. Kurdên ji Iraqê, li ser bifikirin. Em li kampeke penaberan li Ramadî ya Iraqê hatine bicihkirin. Min zaroktî û xortaniya xwe nedîtiye, ji ber ku ez li kampeke penaberan li Iraqê mezin bûm û 19 sal in li wê kampa penaberan jiyame.

19 sal !!.. ?.

Lê bifikire. Ji ber vê yekê min gelek tecrûbe kir.

Ji ber ku hûn heft salî bûn ku hûn neçar bûn birevin û paşê hûn reviyabûn Iraqê ku hûn 19 salan di kampa penaberan de bûn..!

Belê, 19 sal in li kampeke penaberan. Li ser vê yekê bifikirin.

Ev çi wargeh bû? Kampê vedibêjin. Li wir çawa xuya bû?

rejîma Iraqê, yan jî ji hikûmeta Iraqê pêşniyarên me hatin. Du pêşniyar hebûn. Pêşniyara yekem got ku yê ku bi me re hevkarîyê dikin û bi me re dixebitin her tiştî digirin. Xanî, pere, her tişt.



hevkarî tê çi wateyê?

Hevkarî ew e dema ku hûn li dijî Îranê şer bikin? Bibin leşker. Ew pir baş bûn. Difikirîn ku dema em li Îranê dijîn û ji Îranê ditirsiyan, em çandê nas dikin, em dizanin ku çawa ...

Hûn dikarin bibin leşkerên bi bandor..

Tecrubeya me ya baş heye û em dikarin bibin leşkerên baş. Lê tiştê ku ez pê gelek kêfxweş bûm, ew e ku bavê min û malbata min, hemû malbata Selîmî, ji Îranê heta Iraqê ditirsiyan. Tiştê ku ez jê pir kêfxweş im ew e ku wan biryar daye ku li dijî Îranê nebin şerker. Ji bilî vê, dîsa em difikirin ku şer tu pirsgirêkê çareser nake. Ew ezmûna me heye, baştir e ku em bi hev re diyalogê bikin. Li kampa penaberan ji bo me demeke dijwar bû. Lê kampa penaberan ne cihê jiyane ye, bifikire, kampa penaberan em bi cih kirine, rejîma Iraqê em li kampa penaberan bi cih kirine ku em bimirin. Ne ku bijîn. Ew sahareke mezin e û dû re li dora wê bendeke metal çêkiriye.

Wateya sahara çi ye?

Şara, çol e, erê. Cureyek çolê ye. Li wir tiştê tune. Û paşê dîwarek li dora. Çêlekek metal çêkiriye.

Çi li ser xaniyan..?

Netişt. Tiştê tune. Paşê me li kamyonekê danî û gotin divê hûn xwe biparêzin. Lê bifikire. Û paşê bê guman, bavê min an malbatê din, an jî malbata min ew qas ked dane ku bijîn. Tê bîra min gelek zarok hene ... , gelek malbat hene ji ber nexweşiyê, nebûna xwarinê, ji ber her tiştî zarokên xwe winda kirine. Lê gava ku melek hat kampa penaberan, em bi şens bûn. Melek Xaçê Sor bû. Ji ber vê yekê ez ji Xaçê Sor re dilşewat im, û Xaçê Sor her dem di dilê min de ye.

Ji ber vê yekê Xaçê Sor hat ba kirêdarê ku hûn tê de bûn?

Ji kirêdar re, erê. Dema ku ew yekser hatin, ji ber ku dema agahî hatin ku hejmareke penaber li wê kampê hene, wê demê hikûmeta Iraqê nikare li dijî me be. Ji ber ku rêveberiya navneteweyî ya ICRC, Xaçê Sor a Navneteweyî, li ser vê yekê agahdarî wergirtiye. Dema hatin, me konek girt. Û paşê, bi ser de, wan yekser navendek tenduristiyê vekirin. Bi erebeyan av ji me re anîne. Weke ku tê wê wateyê ku ... ez jê re dibêjim milyaket hatine.

Erê, da ku ew tiştên bingehîn ên ku hûn hewce ne ku hûn bijîn bidin we. Alîkariya bijîjkî, konek.. Jiyana di konê de hêsan dibe, rast?

Na, ne wisa ye. Ne wisa ye

Li wir hewayek çawa hebû?

Avhewayê ku ez li çolê jiyam, ne hewce ye ku meriv avê germ bike. Her dem 40-45 derece ye. Li ser vê yekê bifikirin, ez pir baş tê bîra min. Heke hûn hêkekê bişkinin û paşê têxin tepsiyekê, ew ê bixwe bipijje.

Ji ber vê yekê wê hingê av pirsgirêka sereke bû.?

Erê, ew bû. Her tişt pirsgirêk bû. Li ser vê yekê bifikirin, av heye, amûr heye, tenduristî heye, derman heye, her tişt hebû...

Şertên tuwaletê ..?



Tuwalet, ew pirsgirêkek mezin û mezin bû. Lê di dawiyê de, dema malbat an jî bav difikirîn ku dê çawa vê pirsgirêkê çareser bikin, ew bi xwe ew ava dikirin, dema ku çalek dikolan, dema ku me ew wekî tuwalet bikar dianî.

Ez niha hinekî berfirehtir dipirsim, ji ber ku em agahdarî li ser kampên penaberan dixwînin û dibînin. Ez jî çûme kampeke penaberan li Filistînê, û min dît ku wan li ku ava kirine, li ku derê dijîn, gelek, gelek sal, ji wê zêdetir sal jî, li ku derê di navbera xaniyan û yên wekî din de nêzî hev e. Lê rastiya ku ew ê tenê bibûya ... Ez difikirim ku girîng e ku em jê re vebêjin, ji ber ku em ê ezmûna we, çîroka we ya li ser mezinbûna li wir çawa bû bistînin. Dûv re Xaça Sor hat û alîkariya we kir ku hûn bi giranî dest pê bikin, lê ev bû 19 sal!. Ev sal çawa derbas bûn? Te li wir çi kir?

Li ser vê yekê bifikirin. Ji bo ku hûn 19 salên li kampa penaberan bijîn, divê hûn xwedî hêvî bin. Ew hêviya ku me ji Xaça Sor wergirtiye. Dema ku ew hatin, gava ku wan em qeyd kirin, û paşê dema ku wan got ku dibe ku em destûr bidin ku em bixebitin û we bişînin welatek sêyemîn, hêvî çi bû? Dûv re me hinekî hêviyek peyda kir, ku em niha dikarin alîkariyê bistînin. Wekî din, ferqeke mezin di navbera kampa penaberan a li vir li Norwêcê û li Rojhilata Navîn heye. Tiştê tenê ev e, belkî hinekî baştir be jî, li kampa penaberan a li Rojhilata Navîn an jî li kampa penaberan a ku ez tê de mam, ne amûr û derman an jî kesek tune ye. Ji aliyê derûnî ve, hûn baş in. Çima tu baş î? Ji ber ku hûn bi tevahiya malbatê re ne. Lê fizîkî, hûn ne baş in. Ji ber vê yekê, mezinbûna li kampa penaberan ne hêsan e. Bi xwe jî, dema ez zarok bûm li Îranê jî, di dibistanê de ez pir baş bûm. Tê bîra min ku diya min an jî malbata min ji min re behsa mamosteyê ku li Îranê li malê bû, dikir. Wî ji bavê min re pêşniyar kir ku ez li dibistanê berdewam bikim. Ez pir kêfxweş bûm. Ez li dibistanê kêfxweş bûm. Û baş tê bîra min li wê kampa penaberan dema ez li dibistanê bûm. Ez neçar bûm ku li malê bixwînim. Dema ku mamosteyan li dibistanê di cih de digotin her tişt hat bîra min. Lê mixabin, li wê kampa penaberan hûn tenê dikarin fêrî nivîsandin û xwendinê bibin, ne tiştêkî din. Ji ber ku derfeta we tunebû.

Pirtûk ne bes in..

Pirtûk têrê nakin, dibistan nîn in, ne wisa, her weha ne ...

Herwiha gelek ji mamostayên ku ji Îranê reviyane wê kampa penaberan, ew mamosta nebûn. Tenê li malê ji mamosteyên xwe fêrî nivîsandin û xwendinê bûne. Tenê ji wan fêr bûne.

Hûn dikarin bêjin ku ew ji hêla psîkolojîk ve baş bû ji ber ku malbat dikare bi hev re be? Û paşê hûn di konek mezin a komînal de dijîn? An jî tu dijî. . Û te çawa bi rê ve bir? Ji ber ku hûn mezin bûn, ji ber vê yekê hûn bi şeş xwişk û şeş bira re bûn.

Konê komunê bû. Em diwanzdeh xwişk û bira bûn û paşê jî dêûbavên me, em 14 salî bûn. Me hemûyan tenê yek jûreya razanê hebû. Min nivîna xwe ya yekem di 22 Îlon 1999 de li vir li Hønefoss li Norwêcê girt.

Lê bifikire! Cara yekem ku we nivîna xwe hebû?

Cara yekem bû.

Ji ber ku hûn li erdê, li ser xalîçeyan razayî bûn?

Erê, hemî.

Pir zehmet e ku meriv bifikire ku meriv dikare ewqas sal wusa bijî.

Lê di heman demê de ew pir dijwar bû, ew jî xweş bû. Tevahiya malbatê bi hev re û nêzî hevdu li hev dinêrîn.



Te çîrok digotin? We çî kir ku dem û roj derbas bibin? Çîrokên olî, xalek hebû? Çî bû ku te karîbû piçekî bilind bibî?

Bi rastî, carinan ez difikirim ku 19 salên jiyana min wisa derbas bûne, ne? Tenê li bendê û li bendê. Li bendê ye. 19 sal tenê li benda. Tewra ez hînî gelek tiştan bûm. Ez ji bo bijîm bi hêztir bûm. Lê min jiyana ku min li Norwêcê heye neceribandîye . Min 19 sal jiyana xwe winda kir.

We çî cure çalakiyan kir? Ji ber ku di temenê we de gelek kes hene ku belkî xwedan wargehek mezin in . Bi dîtina te heta kengî li wê kampê yî?

Di wê kampa penaberan de, di destpêkê de, nêzîkî 50.000 hebûn.

Ango bajarek, bajarek mezin bi rastî?

Belê, bajarekî mezin bû. 50,000.

Ez difikirim ku wê demê gelek kesên temenê we hebûn.

Erê, belê, ew jî bû.

We werziş lîst? Tu pê re çûyî.. ? Pevçûn hebûn? Sûc bû? Ma zehmet bû ku hûn bûn ?

Bi rastî li Rojhilata Navîn kom hene. Dema ku hûn li kampê penaberan dijîn, kom hene. Ew qebîle ne, rast? Me malbata xwe, an jî koma xwe ya ji bo herêmekê hebû. Li wê herêmê hemû malbat hevdu nas dikin. Zarok hevdu nas dikin.

Ango hemî malbatên cûda..? Çend dikarin li herêmekê bin?

Bi rastî ew malbata me û pismamên me jî em, malbata Selîmî bûn. Em di navbera 50-100 kesî de bûn.

Ji ber vê yekê ev tê vê wateyê ku we pir zêde xwe li xwe girt?

Tenê, bi hev re. Komên cuda hebûn. Tiştê ku min piçek pirsgirêk pê re hebû, ji bo Kurdên ku li kampa penaberan bûn, piraniya wan %90 misilman bûn. Herêma wan hebû. Dema ku qada wan hebe, ne zehmet e ku ew di nav hev de bin. Lê ji bo me pir zehmet e, ji ber ku em qebûl nekirin ku em xwe tevî wan bikin.

Yanî di vê koma ji 70 kesî de, malbata Selîmî, ma diviyabû ku bi tena serê xwe jiyane bihesibîne?

Tenê. Hemû tenê. Bi tena serê xwe, heta ku pir xemgîn bû ku em li ser vê yekê biaxivin, ku hûn heman millet in, ew kurd in, em kurd bûn, lê ji ber olê me gelek pirsgirêk derketin. Jixwe destûr nedan me, mînak li kampa penaberan, gelek dest bi dikana xwe kirin. Ji ber vê yekê ew dikarin bijîn, an dikarin tiştan bifroşin, lê destûr nedan me. Ji ber ku ew difikirîn ku eger yekî ji me dest bi dikanek, firoşgehekê bike, wê demê kes ji me nakire. Paşê em behsa helal dikin.

Erê, ew qirêj dibe, ne wusa? Erê. Heram, îcar ew nepak e.

Erê, nepak, erê. Ger ku divê em nîşan bidin an jî divê em tiliya xwe deynin ser hin xwarinê, hingê divê em bikin. Hûn nikarin wiya bikin, çimkî hingê ew nepak dibe.

Ji ber vê yekê divê hûn bikin. Erê. Ji ber ku wê demê kesek din nikare wê bikire ji ber ku ew nepak e... Bi tevahî tirsnak e!!

Pir pir. Li wê kampa penaberan a ku pir baş tê bîra min, ji bîrkirin zehmet e, pismamekî min hebû. Ew li bajêr bû û goşt dikire, ji ber vê yekê wî tenê destê xwe da goşt da ku bibîne ka ew çawa xuya dike, ne? Tevahiya berxê di wan dikanan de darve dikin, belkî we ew dîtibe, rast? Lê wî tenê got ku ez tenê



wê beşê dixwazim, rast? Wan got, na, divê hûn hemû tişt bikin. Û dû re got perê min tune ku ez hemû berxê bikirim, ji ber ku ez tenê wî parçeyî dixwazim. Ji ber vê yekê wî got, na, te li xwe kiriye, û ji ber vê yekê ew niha nepak e, ji ber ku divê hûn hemî tiştan bikin. Çareya wî tune bû yan jî lêxistin, zext li wî kirin ku bikire. Û paşê, wî ew kirî, divê ew ji çend kesan pere deyn bike ku tevahiya berxê bikire. Tiştên wiha ne hêsan in, ne wisa?

Wan li dikanê çawa dizanibû? Ji ber ku ew yek bû, tu ji bajêr re dibêji, yanî ketine bajêr, di hundirê kampê de bû, lê yekî li wir hebû ku dikanek wî, goştîroşek hebû, wî ji ku dizanibû ku ew yarî ye?

Erê, hûn dizanin ku ew li wê kampa penaberan pir hêsan e, ne? Û ew dibînin ku em neçûne mizgeftê, rast? Piştî ku Xaç Sor hat, li wê kampa penaberan dest bi jiyanekê kir, yekî mizgeftek çêkir, yekî dikanek çêkir, ne wisa? Ji ber vê yekê, wan jî di cih de dizanibû, di ola yarî de jî, carinan ew musteq pir girîng e. Wê gavê wan fêhm kir, baş e, ew ne misilman e, ji dînekî din e.

Trajîk e ku divê bi vî rengî be.

Pir, pir, her weha wek min got, li vir li Norwêcê du kurên min hene, ez ji wan re gelek pêlîstokan dikirim. Carinan jî dibêje Parvîz tu ji xwe re dikirî yan ji bo zarokan? Ez dibêjim ez ji bo her kesî bikirim. Çima? Ji ber ku li wê kampa penaberan ti pêlîstokên min tunebûn.

Te zarokatiya xwe bi renekî wî kir, te ciwaniya xwe wî kir, ji ber ku îzole bû. Di koma malbatê de ku bawermend Yarî bû.

Baş tê bîra min ku, bavê min yekem car li bajêr bû, li Remadî, ji ber ku eger hûn li bajêr, li Iraqê bin, û ger hûn ji wê kampa penaberan biçin, wê demê divê hûn xwedî îcaze. Ew destûr ji pênc saetan heta deh saetan e. Ger ew nexweşiyek giran be, wê hingê dibe ku 24 demjimêr be. Wan ev hejmara saetan zêde kirine, ji ber vê yekê tê bîra min ku wî ji min re topek kirî. Ew top, dema ku ez paşê hatim, ku min bi Neteweyên Yekbûyî re, bi Heyva Sor re li Iraqê re kar kir, dema ku wan topên cihê hildan, dema ku wan tam topek ku bavê min kirî anî, anî. Tûpa ku li kampa penaberan hebû tê bîra min, wê demê gelek zarokan ji min deyn kirin û pê bilfzin. Û carinan, tewra, ez difikirim ku ez bi renek xweş bûm û min ew da wan da ku ew ji min deyn bikin, lê carinan min biryar da ku kî bi wê re bilîze, an kî dê di tîmê min de be, ji ber ku ez bûm patronê, min top hebû. Paşê jî, dema ku Xaç Sor an Neteweyên Yekbûyî topên cûrbecûr ji me re birin, min yekser fêhm kir ku ew ne topek ji bo lîstina futbolê ye, ew basketbolek e ku bavê min kiribû.

Lê, ew hem pir trajîk e û hem jî bihîstinê zehmet e, - lê pir balkêş e ku meriv bibihîse çawa di vê koma malbatê de 19 sal dikaribû sax bimîne, xwarin bikire... Ma ew pere ji Xaç Sor girt, ew çawa peyda kir derfeta jiyanê li wir?

Lê, bi rastî, di dawiyê de, ku Xaç Sor hat, û piştê piştê Xaç Sor UN hat, ji ber ku me piştgirî ji Îraqê, ji rejîma Îraqê, an jî ji dewletê wergirt. Wê demê eger tu 6 salî bî, ferq nake tu di malbatekê de 12 yan 6 kes bin, wê demê te 240 pereyê îraqî, yan jî wek tê gotin dînar standiye. Dema me ew pere stand, êdf bes e. Piştî ku em drav distînin em baş in ku em xwarin, cil û tişt, her tişt, carinan carinan jî bikin, da ku em karibin wan drav xilas bikin. Ji bilî pereyên ku me wergirtine..

We çend caran pere distand?

Me her meh wergirtin. Em jî 12 xwişk û bira bûn, bes bû, ji têra xwe jî zêde bû. Em bi wan pereyan tam baş in, û me xwarin jî peyda kir. Dema ku me rûn, şîrê rûnkirî, çay jî, her tiştê me jê stand. Carinan me ew qas bi dest xistiye ku em neçar dimînin ku xwarinên ku me standine bifroşin. Lê wek ku min got, piştî ku milyaket hat, tişt dest pê kir ku çêtir bibin.



Te di komê de çi çalakî kir? Kê çîrok got? We bi hev re muzîk hebû? Civakî bû yan tiştên wek... Futbol an tenê lîstikên topê têrê nakin?

Futbol hebû, hentbol hebû, hinek çîrok jî, kal û pîran ji me re digotin, an jî yê mezînan ji me re çîrok digotin. Ez difikirim ku di rojên berê de, gelek baş hene .. , gelek mirovên hêja hene ku dixwestin wan serpêhatîyan bikin ku ji yê din re vebêjin. Di kampa penaberan de, yan jî di nav malbata me de gelek kal û pîr hebûn, belkî serdana me kiribûn, yan jî me serdana wan kir, da ku karibin li ser vê yekê biaxivin. Ji ber ku TV tune bû, tiştê tune bû. Ne pirtûk. Lê di dawiyê de, Xaça Sor pirtûkxaneyek li kampa penaberan vekir. Ev tê wê wateyê ku hêviya me di kampa penaberan de bû, eger ne ji Xaça Sor bûya, dema ku me hîç hêviya jiyane nemabû. Lê me hêviya xwe ji wan girt.

Ew hatin û em qeyd kirin, û wan got ku heke di gava yekem de ji bo Xaça Sor hinekî hêsantir bû ku mirov bişîne welatên sêyemîn, ewropî. Tê bîra min ku yê min, ji malbata me, Selîmî, pismamê min bû ku xwe qeyd kir ku were welatek sêyemîn, li cem Xaça Sor. Piştî şeş mehan ew ji hêla Xaça Sor, an jî ji hêla ICRC ve hat hevpeyvîn kirin. Û di dawiyê de, wî xeber ji Xaça Sor wergirt ku ew dikare biçe Norwêcê. Ez difikirim ku di sala 1987-an de bû ... Ji bo tevahiya malbata Selîmî pir dijwar bû ku ew biçe Norwêcê. Ji ber ku hûn dibînin,

Têkiliyên malbatî yê xurt..

em difikirin, oh, niha em yek winda dikin. Zehmet e, ne wisa? Zehmet e, ne wisa? Ji ber ku her dem hûn bi hev re ne, hûn bi hev re difîzin, hûn serdana hev dikin, paşê rêwîtiyek ji we dûr ne hêsan e. Hemû malbatê nexwest ku ew biçe Norwêcê. Lê di dawiyê de, wî got, na, min biryara xwe daye. Ez nikarim li vir bijîm, û ji ber vê yekê dibe ku ez li wir bigerim û bibînim ka ew li Norwêcê çawa xuya dike. Û paşê di dawiyê de, dibe ku ez ji bo tevahiya malbatê bibim derî. Ew wek penaberê yekem ji malbata min hat Norwêjê, yan jî ez difikirim ew penaberê yekem bû ku ji wê kampa penaberan hat Norwêcê, ew pismamê min e.

Ew wek penaberekî kota hat?

Penaberê kota, bi tevahî razî ye. Erê, belê.

Divê ez hinekî din bipirsim. Ji ber ku ew mijareke mezînan e, lê gava pirtûkxaneyek vebû, te digot qey tu di dibistanê de baş î, tu di zarokatiya xwe de jî baş î. Te dikarî serê xwe bi çi tijî bikî? Hûn çawa dikarin xwe bi dijwariyan peyda bikin? Te ji pirtûkxaneyê xwend? Li ser perwerdehiyê, wêjeyê, fêmkirina cîhanê bifikirin. Pir caran em wiya bi pirtûkan dikin, rast?

Bi rastî, cara yekem ku min dest pê kir û çawa min, ji ber ku min pir dixwest bixwînim, min dixwest bixwînim, heta li her derê neçar bûm navê xwe binivîsim. Rê, xanî, carinan jî otomobîl û tiştên weha, ji ber ku min pir ji dibistanê hez dikir. Dema pirtûka yekem a ku min fikir kir ku dest pê bikim, ji me re pêşniyar kirin ku em çîrokan bixwînin. Û biyografî, ya ku min dest pê kir ev e. Û paşê her ku roj derbas dibin, dem derbas dibe û ez mezînan dibim, paşê min dest bi xwendina pirtûkan kir, herwiha ez fêrî erebî bûm. Û paşê di dawiyê de, Xaça Sor, an ICRC, rawestandî. Min bi ICRC re, an jî bi Heyva Sor re li wê navenda tenduristiyê xebitî. Ez di derbarê tenduristî, û alîkariya yekem de, û dûv re jî ev hemî, ku ez pir fêr bûm fêr bûm. Û paşê di dawiyê de, dema ku ICRC diçû kampa penaberan biterikîne, û UN dê destwerdana xwe bike, wê demê min dest bi xebata bi UN re kir. Baş tê bîra min, ji tevahiya kampa penaberan nêzî 50 kes hebûn, ku ji bo xwendinê li ser navê UNê hatibûn şandin, da ku hîn bibin. Ew qursek bû, ew ne tenê dibistan bû, ne? Ji 50 kesan, tenê heşt derbas bûn, ziman, tiştên pratîk, û fêrbûna tiştan.



Piştê min li navenda tenduristiyê û li pirtûkxaneyê bi UN re dest bi xebatê kir. Paşê, hêdî hêdî, min derfet dît ku ez gelek kesan nas bikim, bi roj ez bi UN re li pirtûkxaneyê dixebitim, û êvaran jî ez li dermanxaneyek li bajêr, li Remadî dixebitim.

Yanî we pêşveçûnek baş girt, we xwe bi cih anî, we ew kurs girt, we toreyek mezin girt û hêviya we mezin bû.

Ew mezin bû, bi tevahî qebûl kir. toreke mezin bû. Ji îro pê ve hîn jî toreke min a baş li Remadî heye. Kesekî ku min nas kir jî parêzgarê wîlayeta Remadî ye, ji ber vê yekê em bi hev re di têkiliyê de ne. Vê tora ku ez hîn jî li wê deverê heye bihesibînin.

OK. Ev pir xweş bûye. Divê em herin ser tiştên ku dema hûn hatin Norwêcê çi qewimî. We got ku cara yekem ku hûn di nav nivînên xwe de razan, ew li Hønefoss qewimî, û ew di sala 1999 de qewimî, we got?

Erê rast e.

Hûn çawa hatin wir? Ji ber ku pismamê te pêşî li wir bû? Berî deh salan zêdetir?

Erê, dema ku pismamê min hat, di malbatê de gelek hene, pêşî ji bo birayê xwe, paşê hêdî hêdî ji bo bavê xwe serlêdan kir, hûn fêhm dikin ku di malbatê de çawa ye, pêşîniya pêşîn bav e, her weha birayê xwe, xwişka xwe û malbata xwe. Lê piştî ku min bi Neteweyên Yekbûyî re dest bi kar kir, dema ku şerê di navbera Amerîka û Iraqê de dest pê kir, ez wergêr bûm. Û divê ez bibêjim ku ez li kampa penaberan zû fêrî Englishngilîzî bûm. Îngilîziya min li kampa penaberan pir baş bû, ji ber ku her dem hûn bi wan re danûstandinê dikin, bi wan re diaxivin. Piştî ku min bi UN re dest bi kar kir, tê bîra min xanimek bi navê Cecilia hebû, ew ji Îtalyayê bû, û bi UN re kar dikir, ku were kampa penaberan, hevpeyvînek bike û paşê dozê bişîne. Wê ji min re got; Parvîz, niha divê tu ji Iraqê derkevî, li vir bûyî xeter e, tu yê çi bikî? Min got, hûn fêhm dikin ku di kampa penaberan de gelek gendelî heye, lê min tu carî ji Xaçê Sor û Neteweyên Yekbûyî nexwest ku min bişînin welatekî sêyem, ji ber ku min xwest ku hûn gazî me bikin. Lê jimareyek me bi we re hebû, lê bavê min tu carî ji bo hevpeyvînek bi ICRC an UN re nehat gazî kirin. Ez nizanim mesele çi ye. Wê got, bi her awayî Parvîz, divê hûn li ser vê yekê bifikirin, xeter e ku meriv li vir li kampa penaberan be. Rojek ku ji aliyê Neteweyên Yekbûyî ve em bangî Bexdayê kirin, da ku ji me re şirove bikin ka li Iraqê çi diqewime, ku em agahdarî bidin kampa penaberan, ji wan kesên ku li kampa penaberan dijîn.

Ji bo bidestxistina agahiyê gazî we li wir hat kirin, lê hûn ê vê yekê ragihînin?

Derbas bûn. Me komîteyek ji kampa penaberan hebû, ji ber vê yekê ez fikirîm, niha divê ez derfetê bikar bînim ku li ser dozê ji bavê xwe bipirsim. Min bi îngilîzî nivîsî, wan ji min fêhm kir, loma min nivîsî, navê min Parvîz e, hejmara bavê min, an jî FK-ya bavê min heye. Bi salan e em li kampa penaberan dijîn, siyaseteke me heye, oleke me ya cuda heye, lewma ji bo hevdiîtinê gazî me nekirin. Paşê min ew name radestî serokê UNê li wir kir.

Dema me civîna li ser kampa penaberan qedand, got, her kes dikare derkeve, lê Parvîz dikare li bendê bimîne. Paşê got, tu dikarî ji min re bibêjî, te bi UN re xebitî, te bi ICRC re xebitî, her weha, tu çalak bûyî, te ewqas alîkarî kir, lê çima hûn tenê niha serlêdan dikin? Min got gelek gendelî li vir di kampa penaberan de heye, û gelek e ku hin ji wan berî yê din têne şandin, lê min jê re got ku armanca min, an jî ramana min ew e ku adil be. Ger adil be, wê hingê hûn dikarin min bişînin welatek sêyemîn, heke neheqî be, ez dikarim li vir bim. Û baş tê bîra min, telefonî yekî ku li wir dixebitî, got herin doza bavê Parvîz Selîmî bibînin. Ji ber vê yekê li dozê geriyan û gotin, em nikarin wê dozê, an wê dozê bibînin. Lê gelek belgeyên bavê min hebûn. Ew nedîtin. Loma gotin Parvîz, bibore, em vê nabînin, em nizanin li ku ye. Lê ez bextewar bûm, serokê karmendê Neteweyên Yekbûyî, ku her dem hatiye kampa

[Veguhastina \(AI Whisper vekirî\), danûstendinên Ypsilon, episode 146. Bi baldarî ji hêla Ivar Flaten ve hatî verast kirin. Wergera ji Norwêcî bo Kurmancî ya Google Translate. - rûpel 10](#)



penaberan, pêwendiya min baş bi wî re heye. Wî got ku ev çend sal berê bû, me çend dosya wek dosya girtî danî, yanî doz bi dawî bû, tu hêviyek nemaye, lewra ez kêfxweş bûm ku ew bi yê din re çû, û doz an doz dît. Ji bo bavê min.

Ji ber vê yekê wan hilda, got ax, li Ewrûpayê gelek malbatên we hene, ez dibînim ku diviyabû ku pêşî li vê meselê bigrin, lê biborin, ew ne girîng e. Ji ber vê yekê ez bextewar bûm, wan got, baş e, hûn çî dixwazin, hûn çîhê yekem ji bo hevpeyvînê dixwazin, an hûn çî dixwazin. Min got ez nikarim biryarê bidim, lê eger hûn dixwazin alîkariya me bikin, an mafê me heye ku em ji we alîkariyê bistînin, wê demê hûn biryar didin ku hûn kengî bixwazin bi me re hevpeyvînekê bikin. Dû re gotin: heta hefteya bê, divê hûn amade bin ku bi UN re hevpeyvînekê bikin. Paşê ez hatim malê û min ji malbata xwe re got. Kesî ji min bawer nekir, got na, tu henekê xwe dikî! Paşê min got, ez henekê xwe nakim, dixwazin alîkariya me bikin. Tevahiya pêvajoyê, wan hevpeyvînek bi me re, bi tevahiya malbatê re,

Û wateya tevahiya malbatê?

Hemû malbat, ji bilî du birayan, cêwîyên ku zewicî bûn. Destûr nedan ku ew bi me re bibin, lê destûr nedan ku neh xwişk û bira tevlî me bibin. Wan bi me re hevpeyvînek kir, ji ber vê yekê me bersiva van hemûyan da. Gotin, li Swêdê penaberên kota hene, li wir cih heye, ger hûn bixwazin em dikarin dozê bişînin Swêdê. Lê bavê min nedixwest. Got: Malbata min, birayên min hene û hemû li Norwêcê dijîn, ez dixwazim ku hûn dozê bişînin Norwêcê. Lê Cecilia ji Îtalyayê got ku heke hûn wê şansê winda bikin, û Norwêc jî bêje na, wê hingê ew ê dijwar be.

Ji ber vê yekê min jê re got, hûn dikarin biceribînin. Em bi salan ji bo ku em bibin xwedî hêviyek dijîn, niha hêviya dawî ye ku em dixwazin. Ji ber vê yekê doz şandin Norwêcê, û em bi şens bûn. 22 Îlon 1999, dema ku em ji kampa penaberan derketin. Pêşî, Neteweyên Yekbûyî em ajotin Urdunê, paşê demekê li Urdunê man, û ji Urdunê em çûn Fransa û ji Fransa jî çûn Gardermoen. Ez difikirim ku ew balafirgehek nû ya nû bû, û paşê ji balafirgehê heya Hønefoss.

Tevahiya malbatê? Dê, bav û bira?

Hemû malbat, dê, bav. Gelek tişt hebû ku em li ser bifikirin, ji ber ku her du birayên me di wê kampa penaberan de bûn, em berdewam li ser wan difikirîn, çî tê serê wan, çî tê serê me? Dûv re em gihîştin Hønefoss, em pir kêfxweş bûn, lê pirsgirêk dest pê kirin. Îcar mesele çî ye? Tiştê ku me ji Neteweyên Yekbûyî bihîst ew bû ku hûn diçin bihiştê. Bihuşt, tu dizanî ew çî ye, her tiştê te heye, her tişt li cihê xwe ye, me bihîstiyê. Lê cara yekem em hatin, me xaniyek pir û pir kevn li Hønefoss stend, sê jûreyên wê hebûn, bi jûreyek rûniştinê ya mezin. Destpêkirina li wir ne hêsan bû, hûn bi gelek bagaj, ji çandek cûda, ji hewayek cûda, bi zimanek cûda têne, lewra ev hemî, ne hêsan e. Baş tê bîra min, serdemek dijwar bû, bi şaredariyê re, an jî bi apartmanê re gelek pirsgirêkên me hebûn.

Ez qediyabûm .. , ji ber ku peyamek ji UNê hati bû, ji ber ku UNê got: Ew Parvîz, niha hûn ê jiyana xwe ji xwe re bikin, min got baş e, ev çî ye? Hûn ji 18 salî mezintir in, hûn ê apartmana xwe bistînin, tiştên weha. Lê gava ku ez gihîştim Hønefoss, ew ne wusa bû. Ez difikirim, ji bo heyamek, heyama yekem, ne hêsan bû. Lê dîsa jî piştî wê serpêhatiyê, hêza ku me ji şer, ji revê girt, min got: baş e, hingê divê ez dîsa dest pê bikim. Demek dirêj girt, ji ber ku divê hûn erênî bifikirin, ji ber ku hûn westiyayî ne, we ew qas xilas bûyî, wê hingê divê hûn ji nû ve dest pê bikin, ne hêsan e. Diviyabû ez pir bifikirim. Tê bîra min birayê min got: Ez naxwazim li vir li Norwêcê bim. Hûn dikarin min dîsa bişînin kampa penaberan? Ji bo wî pir dijwar bû.

Ziman, avhewa, ev hemû..

Pirsgirêkên te hene, te hene.. , Baş tê bîra min, dema ku diya min xwarinê çêdikir, fûz jê dibûn. Me nizanibû sindoqa sîgorteyê li ku ye, qutiya sîgorteyê çî ye? Baş tê bîra min, qereqola polîsan, ne dûrî Veguhastina (AI Whisper vekirî), danûstendinên Ypsilon, episode 146. Bi baldarî ji hêla Ivar Flaten ve hatî verast kirin. Wergera ji Norwêcî bo Kurmancî ya Google Translate. - rûpel 11



me bû, min got, îngilîziya min baş bû, em penaberên nû ne, li vir li Hønefossê, ceryana me tune, hûn dikarin alîkariya me bikin? Tê bîra min ku wan ez bi otomobîla xwe ajotin ber malê. Ewan nekarîn selefê peyda bikin, wan her tişt hewl da ku alîkariya me bikin, ji ber ku wan ew dizanibû, lê di dawiyê de, me nizanibû, di jûreya rûniştinê de qulikek piçûk heye, ku me xalîçeyek li ser xistibû. Paşê me ew vekir û daketin jêzemînê, ji ber ku selamet di jêzemînê de ye. Me gelek alîkarî ji wan girt, gelek alîkariya me kirin.

Wek min got, ne hêsan e, ez pir li ser fikirîm, min got, êdî divê ez erênî bifikirim, ne neyînî. Şaredarî çawa ye? Min ji nû ve dest bi her tiştî kir, tenê tiştê ku min jê dernexistiye zarokxane ye li Norwêcê. Lê ne hêsan e, Ivar, garantî ye, ew ne hêsan e. westiyayî, divê tu hînî ziman bibî, divê tu tevbigêrî, û paşê jî yê ku bi te re dilgiran in, di civata herêmî de tiştêkî bikin, ji ber vê yekê ji min re ne hêsan bû, ji ber ku min digot qey divê ez di civata herêmî de tiştêkî bikim. , ji ber ku tiştê ku ez ji bavê xwe hîn bûye, gotiye ku axa ku hûn lê dijîn, ew axa we ye, divê hûn lê xwedî derbikevin, ji ber vê yekê ji min re zehmet bû ku ez têkilî bikim, di nav civata herêmî de tiştêkî bikim.

Û paşê fikra xwe ya yekem, piştî ku ez fêrî ziman bûm, û paşê civaka herêmî ya Ringerike nas kir, min yekser li ser Xaça Sor pirsî. Min got baş e, Xaça Sor li ku ye, divê ez Xaça Sor bibînim, ji ber ku ew milyaketê me bû, û min xwest ez tevkariyê bikim. Min got baş e, ji ber ku min alîkarî wergirtiye, ez dixwazim tevkariyê bikim. Baş tê bîra min, carekê em gelek ciwan bûn, li mala Ringerike û Xaça Sor. Cara yekem min ji wan xwest ku alîkariya me bikin, nanê xwe bistînin, nanê xwe ji kampa penaberan derxin. Gotin, bibore, em nikarin arîkariya te bikin ku birayên xwe bigihînin, lê eger tiştêkî din hebe em dikarin alîkariya te bikin. Û paşê min got baş e, ez dixwazim beşdariyê bikim, wek dilxwazek di Xaça Sor de, wan got baş e, divê hûn hinekî çêtir Norwêcî fêr bibin, ne wusa. Min got baş e, tê bîra min me navê xwe nivîsand û piştî gazî me kirin. Piştî ku em bang li me kirin, min xwest ez bi Xaça Sor re berdeham bikim. Min dest pê kir û min berdeham kir, lê xortên din, yê ku bi min re di kursa yekem de, ku ji aliyê Xaça Sor ve hatibû organîzekirin, hemû çûn, bêguman ji ber ku zimanê wan fêhm nedikir, û hinekan ji wan gotin: Parvîz, em çi ne. dê bikim, tenê li vir rûnin û guhdarî bikin? Xaça Sor dibêje karê wan nîne, tiştêkî wan ji me re nîne, divê em tiştên din biceribînin. Min got na, ez çûm û çûm. Lê, divê ez bibêjim, ez kêfxweş û spasdarê Xaça Sor im, ku wan li Norwêcê derfetek din da min, ku ez kar bikim. Li Norwêcê kar peyda bike, ne hêsan e. Min ji Xaça Sor a Norwêcê hêvî girtiye, ku ez gelek kesan nas bikim, karekî bibînim, dest pê bikim.

Û bi vî awayî ev 22 sal, 23 sal in, ku te di wan dereceyan de qedandiye, di van salan de te yekem car dilxwazî kiriye, te di van salan de bi awayekî balkêş fêrî ziman bûye. Fêrbûna zimanekî nû ne hêsan e, te hînî îngilîzî, pêşî erebî, farisî, kurdî kir, erê, gelek, gelek, gelek demjimêrên kar hene, û gelek kar li dû xwe ne, û niha hûn ê, gava ku em bi dawî bibin. bi sohbeta me ya niha, wê demê hûn ê berdeham bikin, ji ber ku we di serî de , li Vikenê, di Xaça Sor de jî got, berpirsiyariya we ya giştî heye û hûn ê li ser şahidiyê biaxivin..., we navê çi lê kir?

Piştgiriya şahidan, em ê îşev li ser piştgiriya şahidan mijarek bikin.

Hûn niha bi profesyonelî li seranserê Viken dixebitin, bi berpirsiyariya Xaça Sor. Me niha saetek derbas kiriye, ji ber vê yekê em nekarin li ser ew qas biaxivin, em dikarin li ser gelek tiştên din biaxivin, tiştêkî balkêş e, û ez dikarim hinekî pê bi dawî bikim, ev têgeha malbatê ye, û çiqas girîng e. ew dibe, ku em karibin bi hev re bisekinin, piştgirî bidin hev, ku ev yek pir li ser şeref û berpirsiyariyê ye, ku dikare bibe hêzek mezin, lê ew jî dikare bibe dijwariyek, rast? Ji ber ku hûn bi rengê girtî ne, û li ku derê norm û rêgez ew qas xurt in, ku dijwar e ku hûn rîya xwe bibînin. Hûn li ser wê çi difikirin? Ji bo ku di derbarê wê de pir kurt be, hûn çawa dikarin tiştê ku hûn jê re dibêjin qebîle, an, an jî, wekî ku be, yekîneya malbatê, girîng dibînin?



Ji ezmûna min, ez difikirim ku malbat pir girîng e. Di malbatê de çand û pergal heye, ne wisa? Her weha pir girîng e ku hûn li hev binerin û li hev xwedî derkevin. Ji bilî vê, ez dibêjim dermanê herî baş mirov ji bo mirovan e. Malbata we hebe yan jî bê malbat be, dibe ku ji bo we dermanê herî baş cîranê we be. Ji ku derê tê bila bê. Rast? Pir girîng e ku em mirov alîkariya hev bikin û piştta hev bidin û paşê bi hev re hevkarîyê bikin. Pir girîng e. Lê, her çiqas ez li Norwêcê dibînim, dibe ku, belkî pergal ew qas biryar dide, ku ew pergal e ku dibêje divê hûn çî bikin, çawa bijîn. Ez difikirim ku em mirov, an jî em malbat, divê di lênihêrîna hevdû de baş bin. Pir girîng e.

Ez dîsa gelek spas dikim, ku hûn dixwazin wê demê bi min re derbas bikin, û qala çîroka xweya dramatîk bikin. Wê demê em dizanin ku girîng e ku em li hev xwedî derkevin, em dizanin ku girîng e ku em di nav civakên herêmê de bi renekê çalak bixebitin, ji bo avakirina van têkiliyan ku em karibin bi ewlehî û baş bi hev re bijîn.

Spas ji bo wê. Ew xweş bû.

Danûstandinên Ypsilon ji bo Navenda Diyaloga Dêrê li Drammen ji hêla Ivar Flaten ve têne hilberandin. Yê ku berpirsiyariya edîtorîyê heye û beşan çêdike ez im. Podcast ji hêla şaredariya Drammen, Wezaretê Zarok û Malbatan û Einar Juels Legat ve tê piştgirî kirin. Em pir dixwazin li ser ka kî dibe ku wekî hevkarên danûstendinê têkildar bin. Bi tercîh jî bi mijarên ji bo tiştên ku hûn difikirin dibe ku guhdarîkirina balkêş be. Ji kerema xwe ji min re bi e-nameyê agahdar bikin ivar@ifd.no Em bihîstin!